

1ο ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΜΟΥΡΝΙΩΝ
ΚΛΑΣΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΣ : ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ ΑΝΝΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

Συστάσεις

Πουπουλένιος : εγώ ! ένα μικρό σπουργίτι

Σταχτοφτέρης : ο μεγάλος μου αδερφός, ο προστάτης μου

Ντίνος και **Ελπίδα** : δυο παιδιά ευγενικά, καλόκαρδα και έξυπνα , αληθινοί μας φίλοι

Κεδρισός : το μοναδικό ποτάμι της περιοχής μας

Κάτι σαν

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ΖΩΝΗ

Ζούμε στη σκεπή ενός παλιού σπιτιού. Η φωλιά μας είναι καλοχτισμένη και ευρύχωρη για να χωράει άνετα όλους μας. Τις περισσότερες ώρες ψάχνουμε για τροφή, μα όταν βρούμε καλή παρέα παίζουμε μέχρι να νυχτώσει.

Κάποιες φορές γίνεται κάτι και κάνει πιο ενδιαφέρουσα τη ζωή μας, όπως εκείνο το καλοκαίρι που εγώ αρρώστησα. Η οικογένεια μου είχε μαζευτεί γύρω

από το τραπέζι για φαγητό. Η μαμά και ο μπαμπάς είχε κάνει κάθε τι για να μας ανοίξει την όρεξη. Εγώ όμως ήμουν κουκουλωμένος στο κρεβάτι μου, κόκκινος και αμίλητος με μισάνοικτα μάτια να τρέμω και να ιδρώνω συγχρόνως. Ανησύχησαν όλοι και έφεραν τον γιατρό , που είπε ότι αρρώστησα εξαιτίας του καύσωνα, δηλαδή της πολλής ζέστης και έπρεπε να μεταφερθώ σε πιο δροσερό μέρος. Ο πατέρας δεν μπορούσε να αφήσει τη δουλειά του ούτε μια μέρα και η μαμά από ώρα σε ώρα θα γεννούσε .

Έτσι στηρίχτηκα πάνω στον Σταχτοφτέρη και ξεκινήσαμε πρωί πρωί. Φτάσαμε στον Κεδρισό μετά από ταξίδι τριών ωρών. Η απόσταση δεν ήταν βέβαια τόσο μεγάλη, αλλά χρειάστηκα πολλές στάσεις για να πάρω δυνάμεις.

Ο Σταχτοφτέρης έφτιαξε γρήγορα μια πρόχειρη φωλιά και ξάπλωσα.

Όλα γύρω ήταν ήσυχια. Ένα δροσερό αεράκι μου χάιδευε το σώμα και με δρόσιζε. Αμέσως ένοιωσα πολύ καλύτερα. Ο ήχος της καλαμιάς και του νερού με νανούρισε. Ξύπνησα και ένοιωσα πάνω μου τη σκιά του Σταχτοφτέρη να με προσέχει... σίγουρα μ' αγαπά πολύ...

Η υγεία μου καλυτέρευε μέρα με τη μέρα,
πόσο καλό μου έκανε η δροσούλα!

Ένα πρωί ανοίξαμε τα φτερά μας και πετάξαμε για εξερεύνηση.

Ήταν πολύ όμορφα. Το νερό σαν χαλί βελούδινο, γύρω του χρώματα πολλά,
πόσα καφέ χρώματα και πόσα πράσινα . Λουλούδια, δέντρα , θάμνοι...
πουλιά, βατράχια, έντομα, ψάρια... Μπαμπάδες, μαμάδες και παιδιά... Σαν
ζωγραφιά !

Περούσαμε ανάμεσα στις καλαμιές, στα ψηλά και χαμηλά κλαδιά της λεύκας και του πλάτανου, πάνω και κάτω από τις γέφυρες. Παίζαμε πολύ ώρα, ούτε κι εγώ δεν ξέρω πόση.

Πόσο καλό μας έκανε ο Κεδρισός!

Πατώντας σε μια πέτρα σκύψαμε να πιούμε νερό.

Τότε τον ακούσαμε να αναστενάζει και λυπημένος να λέει:

_ αχ... τέλειωσε, μέχρι εδώ ήταν, σε λίγο δεν θα υπάρχω πια... και μαζί με μένα θα χαθούν και όλοι όσοι ζουν μαζί μου...

Κοιταχτήκαμε με τον αδερφό μου και με απορία τον ρωτήσαμε τι του συμβαίνει.

Ο Κεδρισός λυπημένος μας είπε ότι κάποιοι άνθρωποι σκληροί είχαν μια τρομακτική ιδέα.

_ Το ποτάμι να εξαφανίσουν

Τα δέντρα να ξεριζώσουν

Τα ψαράκια να διώξουν

Τα πουλιά να ξεσπιτώσουν

Και όλα να τα μπαζώσουν , ξενοδοχείο και μαγαζιά να χτίσουν.

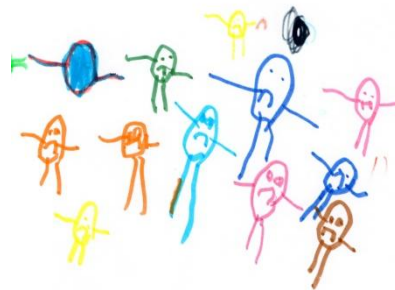
Φέραμε την εικόνα αυτή στο μυαλό μας και παραχτήκαμε πολύ...

το ποτάμι έγινε ξενοδοχείο...

τα δέντρα έγιναν μαγαζιά...

τα ψάρια έγιναν αυτοκίνητα...

τα πουλιά έγιναν άνθρωποι αγέλαστοι...

και με μια φωνή είπαμε :

_ Όχι ! αυτό δεν θα επιτρέψουμε να συμβεί ! πες μας ποταμέ, τι μπορούμε να κάνουμε για να σε βοηθήσουμε;

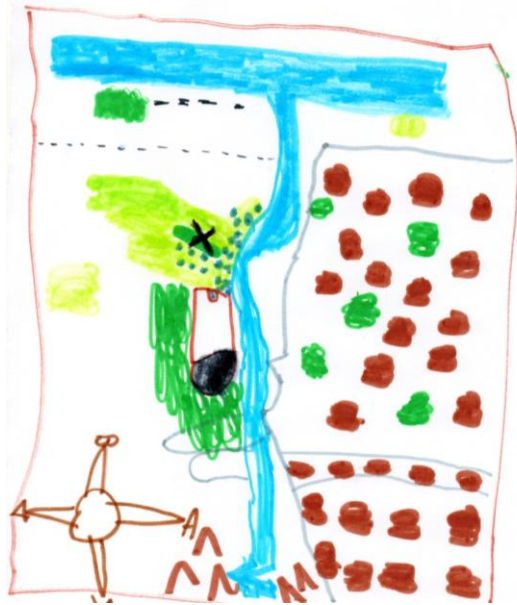
Αυτός συνέχισε λυπημένος να αναστενάζει.

Αμέσως ο Σταχτοπτήρης πέταξε γρήγορα να φέρει βοήθεια , λέγοντας:

_έχε μας εμπιστοσύνη ποταμέ ,μπορεί να είμαστε μικρά πουλιά ,όμως έχουμε μεγάλη καρδιά και φίλους τα παιδιά!

Ο Κεδρισός μέσα απ'τα νερά του εμφάνισε ένα χάρτη και μου είπε:

_ βρείτε το θησαυρό μου και χρησιμοποιήστε τον σωστά. Κάντε γρήγορα, δεν έχουμε πολύ χρόνο.

Έπιασα με το ράμφος μου το χάρτη και έμεινα δίπλα του ώρες πολλές ανήσυχος.

Ξαφνικά άκουσα θόρυβο πολύ, είδα να προχωρούν αργά άνθρωποι με κράνη κίτρινα στο κεφάλι και φτυάρια στα χέρια , εκσκαφείς και φορητά γεμάτα χώμα.

Τρομοκρατήθηκα, δυο πούπουλα μου έφυγαν .

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή είδα τον Σταχτοφτέρη με τα παιδιά τον Ντίνο και την Ελπίδα να φτάνουν.

Γρήγορα γρήγορα , με οδηγό το χάρτη, βρήκαμε τον θησαυρό του ποταμού χωμένο μες τις καλάμιές. Ο Ντίνος και η Ελπίδα άνοιξαν το κουτί και έβγαλαν τρία αντικείμενα, τρία μαγικά αντικείμενα με οδηγίες.

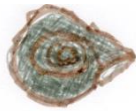
Ένα φτερό πουλιού

«ανέβα ψηλά στον ουρανό
και ρίξε με μέσα στο νερό
θα έχεις σύμμαχους ευθύς
όλα τα φτερωτά της γης»

Μία πέτρα γυαλιστερή

«χτύπα με 3 φορές στο χώμα
και 1 φορά ακόμα
ο ταύρος απ'την Ισπανία
και ο ελέφαντας απ' την Ινδία
η αρκούδα η πολική
και το κρητικό κρι κρι
θα εμφανιστούν στην στιγμή
ζήτα τους ότι θες εσύ»

Ένα κοχύλι μικρό

«σκέψου τι θες
φύσηξε μέσα μου αν θες
και εγώ αμέσως δες
τη σκέψη σου θα στείλω όπου θες»

Άρπαξα το φτερό με το ράμφος μου και πέταξα σαν αεροπλάνο.
Τόσο γρήγορα και τόσο ψηλά δε φανταζόμουν πως θα μπορούσα να πετάξω.

Το έριξα μέσα στο νερό και αμέσως γέμισε πουλιά ο ουρανός.

Χάλασαν τον κόσμο με τα φτερουγίσματα και τις φωνές τους.

Ο Ντίνος χτύπησε την πέτρα τέσσερις φορές και στο λεπτό ήρθαν εδώ ο ταύρος, ο ελέφαντας, η αρκούδα και το κρι κρι. Στύλωσαν τα πόδια τους, τέντωσαν το κεφάλι τους και κοίταζαν άγρια τους ανθρώπους με τα κράνη.

Η Ελπίδα έπιασε το κοχύλι , έκλεισε τα μάτια της και φύσηξε δυνατά μέσα του. ... (όσοι μπαμπάδες και μαμάδες, όσα παιδιά αγαπούν τον ποταμό να έρθουν τώρα εδώ)... αυτή ήταν η σκέψη της.

Και χωρίς να χάσουμε χρόνο όλοι μαζί σαν μια γροθιά:

εξαφανίσαμε το ξενοδοχείο

ξεριζώσαμε τα μαγαζιά

διώξαμε τα αυτοκίνητα

ξεσπιτώσαμε τους αγέλαστους!

Χαλασμός. Κάθε φορά που οι άνθρωποι με τα κράνη πισωπατούσαν, εμείς παίρναμε θάρρος.

Όσπου έφυγαν.

Κοιταχτήκαμε όλοι γλυκά και ευχαριστημένοι σαν να λέγαμε «τα καταφέραμε».

Γελάσαμε... ένα γέλια σαν το γάργαρο νερό του ποταμού.

Ο Ντίνος και η Ελπίδα βρήκαν ένα κομμάτι ξύλο έγραψαν και ζωγράρισαν κάτι πάνω του και το στερέωσαν στο χώμα, «προστατευόμενη ζώνη» !!!!!!!!

